

De Leerling Know How-methode

Ontwikkeld door: Toegepaste psychologiepraktijk Know How, Debbie van der Stel

De Leerling Know How-methode is speciaal ontwikkeld voor leerlingen, die onvoldoende resultaten behalen en/of andere schoolproblemen hebben. Het is een instrument, dat psychologen, leerlingbegeleiders en ouders veel inzicht geeft in de competenties van een leerling m.b.t. het functioneren op school. Met behulp van deze methode kunnen gerichte doelen worden opgesteld en wordt er dagelijks feedback gegeven door vakdocenten en ouders. Ook reflecteert de leerling dagelijks op zijn eigen gedrag en houding. De feedback van verschillende partijen en de zelfreflectie van de leerling stellen de psycholoog zeer goed in staat de leerling (wekelijks) gericht te coachen, ondersteunen en begeleiden, zodat er redelijk snel een vooruitgang bewerkstelligd kan worden. Een zorgtraject, met behulp van de Leerling Know How-methode, bestaat gemiddeld uit 6 tot 8 gesprekken met de psycholoog. Gebruik van de methode zorgt voor betrokkenheid van diverse partijen: ouders, vakdocenten en mentor. Deze betrokkenheid is erg belangrijk: hoe meer betrokkenheid van het sociale systeem, hoe groter de kans van slagen.

De methode gaat uit van de systeemtheorie. Deze theorie stelt dat het individu, de leerling in relatie tot zijn omgeving staat. Kort gezegd gaat de systeemtheorie ervan uit, dat de mens pas werkelijk begrepen kan worden in de context van zijn relaties. Ondanks dat we vaak denken dat iemand een vaststaand karakter heeft, zien we mensen zich in verschillende contexten/situaties steeds anders gedragen. Ze zijn anders op school dan thuis, anders bij hun eigen moeder dan bij de moeder van een vriendje of vriendinnetje en ook weer anders bij hun sportclub of vrienden. Mensen hebben een groot gedragsrepertoire en schakelen steeds per situatie over op ander gedrag. Mensen zijn dus erg contextgevoelig. Dit betekent voor de hulpverlening dat we ook kinderen die problemen hebben in hun sociale context moeten beschouwen. Ook specifieke, individuele problematieken (bijv. ADHD, PDD-NOS, etc.) krijgen hun werkelijke betekenis pas in de relaties die het kind onderhoudt. Voor het ene kind heeft de diagnose ADHD bijvoorbeeld andere consequenties dan voor het andere kind. Sommige relaties zijn bijvoorbeeld meer bestand tegen stress dan andere of in het ene gezin zit meer structuur, waardoor de consequenties van een diagnose als hoogbegaafdheid anders zijn. Dit alles betekent dat de hulpverlening niet alleen aandacht moet hebben voor individuele hulp en/of diagnoses, maar ook specifiek voor de omgeving die daarmee in aanraking komt. De omgeving heeft dus invloed op individuele problematiek. Om die reden moeten beide aspecten steeds in onderling verband bekeken worden. Door niet alleen voor de schoolomgeving, maar ook voor het thuisfront specifieke school gerelateerde doelstellingen op te stellen, wordt de kans dus ook groter dat die gestelde doelen behaald worden. Ook geeft het meer aanleiding tot gesprekken tussen kind en ouders en tussen leerling en mentor. De ouders en de mentor weten beter waar zij over kunnen praten en kunnen het kind op deze manier ook beter ondersteunen en begeleiden. Er zijn nu immers gerichte doelen, waardoor er ook gerichte feedback gegeven kan worden.